

s. D. til Finansministeriet — har Sveriges Riksbank, med hvem Nationalbanken har ført Forhandling om Guldindløsningsspørgsmaalet, erklæret sig rede til, da den raader over meget betydelige Beløb af skandinavisk Guldmønt, at overlade Nationalbanken, hvad denne eventuelt maatte faa Brug for, i Bytte mod Guld i Barrer eller mod anden Valuta.

Faren for at Omsætningen skulde beslaglægge Guldet i et Omfang, der kunde medføre uheldige Virkninger, er, set paa Baggrund af tidligere Erfaring her i Landet, meget ringe. De i Sverige indvundne Erfaringer indeholder formentlig intet, der kan skabe Betænelighed med Hensyn til Overgangen til egentlig Møntindløsning. Heller ikke vil der i Forholdet mellem de to Lande fremkomme Vanskeligheder ved en saadan Foranstaltning fra dansk Side. Den eneste Restriktion der findes for Sveriges Vedkommende gaar ud paa, at det er forbudt til Sverige at *indføre* Guld. Dette kan — ganske bortset fra de Bemærkninger i det vedlagte Bilag*), der muliggør helt at lade dette Moment ude af Betragtning — under ingen Omstændigheder anføres som et Moment, der kan give Anledning til nogen Betænelighed.

Medens der saaledes ved en Afgørelse, der alene tager Hensyn til de Momenter, der melder sig ved en snæver Betragtning af Forholdene i Hjemlandet, ikke synes at være afgørende Grunde imod en Tilbagevenden til den egentlige Guldmøntfod, som desuden utvivlsomt vil falde Befolkningen naturligt og i det Hele føles mest tilfredsstillende, stiller Forholdet sig anderledes, naar Hensyn tages til de internationale Forhold paa dette Omraade. I denne Henseende maa det have en betydelig Vægt, at da England, til hvilket Land man stadig med Hensyn til Guldspørgsmaalet har set hen som det naturlige Foregangsland, foretog Overgangen til Guld, valgte man en anden Form end den oprindelige, nemlig den saakaldte Guldbarrefod. Ogsaa fra svensk Side havde man i den Periode, hvor man stod paa Overvejelsernes Stadium, set hen til England som toneangivende med Hensyn til dette Spørgsmaal. Som det fremgaar af den vedlagte Redegørelse*) angaaende Sveriges Riksbanks Erfaringer ved Genoptagelsen af Sedlernes Indløselighed, var det paa Grund af særlige indre Forhold, at Tilbagegangen til Guldfod fandt Sted allerede den 1. April 1924; Fuldmægtigene i Riksbanken havde oprindeligt udtalt sig for at vente med Genoptagelsen af Seddelindløseligheden til et Tidspunkt, hvor denne kunde finde Sted i andre Lande og deriblandt først og fremmest i England. Overgangen til Guldfod skete som bekendt i England først et Aar senere saaledes, at man i Sverige ved Valget af Formen ikke havde det Moment at tage ind under sine Overvejelser, som skabtes igennem den Form for Guldindløsning, som Gold Standard Act'en af 1925 indførte. Ifølge denne er Indløsningen af den enkelte Note fortsat suspenderet, idet Englands Bank kun er forpligtet til at levere Guldbarrer til en Vægt af 400 ounces til Indløsning af Bank of Englands Noter og Currency Noter; Prisen er fastsat efter £ 3—17—10½ pr. ounce Møntguld.

Nationalbanken, der jo ved *sine* Overvejelser har været i Stand til at anstille Sammenligning imellem den Fremgangsmaade, man har anvendt i Sverige, og den man har besluttet sig til i England, er ved mundtlige Drøftelser bleven bekendt med den Opfattelse der gør sig gældende i de to Banker. Som det fremgaar af Bilaget Nr. I*) er man fra svensk Side enig i, at Hensynet til at hindre, at større Beløb af Guld forsvinder i Omsætningen, ikke kan være afgørende for Danmarks saalidt som for Sveriges Vedkommende, og at der, naar Forholdet betragtes isoleret, for Seddelbankens Vedkommende ikke i og for sig er særlige Fordele forbundne med det engelske System. Men — som det ogsaa fremgaar af Bilag Nr. II*) — har The Gover-

*) Ikke optrykt.